

REPUBLIKA HRVATSKA
ŽUPANIJSKI SUD U ZAGREBU
Trg Nikole Šubića Zrinskog 5

Poslovni broj 42 GŽ R-1694/15-2

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU		
1 PRIMLJENO		
neposr. poštom	08-12-2016	obično prepor.
u pristojba	prim.	pril. kn

Županijski sud u Zagrebu, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda, Karmen Strmoli-Jelavić kao predsjednika vijeća, Josipa Grubišića kao suca izvjestitelja i člana vijeća, te Darije Horvat kao člana vijeća, u pravnoj stvari tužitelja Vedrana Šuškovića iz Velike Gorice, Slavka Koalra 29, OIB 09607994120, zastupan po punomoćniku Krešimiru Vilajtoviću, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika Hrvatski ronilački savez iz Zagreba, Dalmatinska 12, OIB 39363311560, zastupan po punomoćniku Goranu Božiću, odvjetniku iz Zagreba, radi nedopuštenosti otkaza, odlučujući o žalbi tuženika protiv presude Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj Pr-1000/09-50 od 18. svibnja 2015., u sjednici vijeća dana 18. listopada 2016.,

presudio je

I Prihvaća se kao djelomično osnovana žalba tuženika te se preinačuje presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj Pr-1000/09-50 od 18. svibnja 2015. u dijelu pod toč. II izreke za iznos od 32.339,85 kn sa zateznom kamatom, kao i u dijelu pod toč. VI izreke u odluci o parničnom trošku, te se sudi:

Odbija se dio tužbenog zahtjeva kojim tužitelj traži isplatu iznosa od 32.339,85 kn sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate, kao i u dijelu za isplatu parničnog troška u iznosu od 5.968,75 kn.

II Odbija se žalba tuženika kao neosnovana u preostalom dijelu, te se potvrđuje presuda Općinskog radnog suda u Zagrebu, poslovni broj Pr-1000/09-50 od 18. svibnja 2015. u pobijanom dijelu pod toč. I, III, IV, V izreke, te u dijelu pod toč. VI za iznos parničnog troška od 17.406,25 kn sa zateznom kamatom tekućom od 18. svibnja 2015. do isplate.

III Odbija se tužitelj sa zahtjevom za naknadu troška odgovora na žalbu.

Obrazloženje

Prvostupanjskom presudom utvrđeno je da je nedopuštena Odluka o redovitom otkazu Ugovora o radu od 23. veljače 2007. sa izmjenama i dopunama od 06. ožujka 2007. br. 161/09 od 01. travnja 2009. kao i Odluka br. 209/09 od 24. travnja 2009. kojom je odbijen zahtjev tužitelja za zaštitu prava kao neosnovan.

Pod toč. II izreke određen je kao dan prestanka radnog odnosa tužitelja kod tuženika 22. travnja 2010. te je tuženiku naloženo s naslova naknade štete tužitelju isplatiti iznos od 32.339,85 kn sa zateznom kamatom tekućom od donošenja prvostupanjske presude do isplate.

Pod toč. III naloženo je tuženiku da tužitelju isplati 162.637,60 kn sa zateznom kamatom na ime naknade plaće u razdoblju od siječnja 2009. do travnja 2010.

U dijelu pod toč. IV izreke naloženo je tuženiku da tužitelju isplati naknadu za prijevoz u razdoblju od ožujka 2008. do travnja 2009. od svega 3.180,00 sa zateznom kamatom.

U dijelu pod toč. V izreke naloženo je tuženiku da tužitelju s naslova troškova školarine isplati 5.000,00 kn sa zateznom kamatom tekućom od 17. travnja 2009. do isplate.

U dijelu pod toč. VI izreke naloženo je tuženiku da tužitelju isplati parnični trošak od 23.375,00 sa zateznom kamatom tekućom od 18. svibnja 2015. do isplate.

Konačno, pod toč. VII odbijen je tužitelj sa dijelom tužbenog zahtjeva na ime naknade štete od 31.276,80 kn.

Protiv navedene odluke u dijelu pod toč. I do VI izreke žali se tuženik zbog svih žalbenih razloga predviđenih u čl. 353. st. 1. Zakona o parničnom postupku („Narodne Novine“ br. 53/91, 91/92, 58/93, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13 i 89/14- dalje: ZPP) s prijedlogom da se prvostupanjska odluka preinači i tužbeni zahtjev odbaci, odnosno odbije, a podredno – da se ista ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na žalbu tužitelj se protivi navodima iste u cijelosti, predlažući odbijanje žalbe i potvrđenje odluke suda prvog stupnja.

Žalba tuženika djelomično je osnovana.

Pobijana odluka u svemu sadržava razloge o odlučnim činjenicama i u istoj nema proturječnosti istih razloga i izreke, pa prvostupanjski sud nije počinio apsolutno bitnu povredu iz čl. 354. st. 2. toč. 11 ZPP-a ili koju od povreda pravila o postupku na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti prema čl. 365. st. 2. ZPP-a.

U ovom postupku predmet spora jest valjanost odluke tuženika o redovitom otkazu ugovora o radu i odluke o zahtjevu tužitelja za zaštitu prava izjavljenog protiv te odluke. Tijekom postupka valjano je sud prvog stupnja utvrdio da su stranke zaključile ugovor o radu od 23. veljače 2007. sa izmjenama i dopunama od 06. ožujka 2007., te da je odlukom br. 161/09 tuženik otkazao ugovor o radu redovitim otkazom zbog kršenja obveza iz radnog odnosa, uzrokovana skrivljenim ponašanjem radnika i to iz razloga

- blokiranja provedbe odobrenih projekata MMPI
- nanošenja veće materijalne štete tuženiku
- traženja provizije za isplatu otpremnine bivšeg tajnika tuženika, odnosno uključenja svoje provizije u isplatu te otpremnine
- podizanja četiri kaznene prijave i uhićenja prilikom počinjenja kaznenog djela primanja mita

- nesavjesnog, destruktivnog i štetnog ponašanja tijekom rada kod tuženika i nanošenja stvarne i moralne štete radi činjenja onog što je bio dužan učiniti na položaju tajnika tuženika.

U ovom predmetu, obzirom na to da je postupak pokrenut tužbom podnijetom dana 08. svibnja 2009., prema odredbi čl. 232. Zakona o radu (Narodne Novine br. 93/14), postupci ostvarivanja i zaštite prava radnika započeti prije stupanja na snagu tog zakona, dovršit će se po odredbama Zakona o radu (»Narodne novine«, br. 149/09., 61/11., 82/12. i 73/13.), a prema odredbi pak čl. 297. potonjeg propisa, postupci ostvarivanja i zaštite prava radnika, započeti prije stupanja na snagu tog zakona, dovršit će se po odredbama Zakona o radu (»Narodne novine«, br. 38/95., 54/95., 65/95., 102/98., 17/01., 82/01., 114/03., 123/03., 142/03., 30/04. i 68/05. – dalje ZOR 95), ako istim određeno pravo nije za radnika povoljnije uređeno, pa se dakle na predmetni radni odnos ima primijeniti odredbe ZOR 95.

Pravilno je sud prvog stupnja zaključio kako tuženik tijekom postupka nije dokazao da bi pružio mogućnost iznošenja obrane tužitelju u tijeku postupka redovitog otkazivanja ugovora o radu. Ovo stoga što prema čl. 80. Statuta tuženika valja svakako, kako to ispravno utvrđuje i sud prvog stupnja, razlikovati postupak otkazivanja ugovora o radu od postupka odrješenja dužnosti koje propisuje isti statut, koju odluku o odrješenju donosi Upravni odbor tuženika. Dakle, funkcija tužitelja kao tajnika u tom je pravcu odvojena od pitanja radnog odnosa između stranaka, koji prestaje na načine propisane u ZOR 95, pa stoga neosnovano sada tvrdi tuženik kako se izraz odrješenja valja tumačiti u kontekstu odredbi statuta tuženika i da je isto sinonim za otkaz ugovora o radu koji je dao tuženik.

Također, neosnovani su navodi tuženika o tome da je tuženik samovoljno odlučio ne sudjelovati u radu skupštine tuženika održane u studenom 2008., jer da su zahtjevi članova skupštine od strane ovlaštenih osoba tuženika bili proslijeđeni tužitelju putem e-maila. Ova činjenica i po utvrđenju ovog suda kao dokazana ne znači istodobno i to da je tužitelju bio proslijeđen i poziv za samu skupštinu, ukoliko tuženik drži da se na istoj raspravljalo o njegovu radu, pa da je na opisani način tužitelj mogao iznositi svoju obranu u smislu čl. 117. ZOR 95. Pri tome i saslušani zastupnik tuženika u svome iskazu na ročištu 04. veljače 2014. iskazuje kako su tužitelju proslijeđeni zahtjevi članica i to poštom i e-mailom.

Nadalje, neosnovano tuženik prigovora odluci suda da u smislu odredbe čl. 190. st. 2. ZPP-a dopusti tužitelju objektivnu preinaku tužbenog zahtjeva kao svrsishodnu. Naime, upravo je za konačno rješenje odnosa među strankama svrsishodno bilo dopustiti postavljanje zahtjeva na isplatu naknade štete tužitelju umjesto za isplatu plaće i nakon zasnivanja novog radnog odnosa u travnju 2010., pa je odluka suda prvog stupnja osnovana.

Isto tako, valja u pogledu odluke o visini zahtjeva za isplatu plaće reći kako je ispravno sud prvog stupnja utvrdio plaću tužitelja u skladu sa ugovorom o radu stranaka. Ovo stoga što je istim ugovorom propisana plaća prema koeficijentu kojeg je u svome nalazu obuhvatio vještak, dok činjenica isticanja stručne spreme tužitelja niti je bila predmetom odlučivanja u postupku tuženika pri otkazivanju ugovora o radu tužitelju (niti je to vidljivo iz navedene odluke), niti kakvog drugog postupka u kome bi se - sve u smislu odredbe čl. 6. ZOR 95, kao i odredbe čl. 112. tada važećeg Zakona o obveznim odnosima (»Narodne novine«, br. 53/91., 73/91., 111/93., 3/94., 7/96., 91/96., 112/99. i 88/01.) – odlučivalo o valjanosti odredbe ugovora stranaka o radu u pogledu plaće tužitelja, ili pak čitavog tog ugovora. Stoga sada iznijeta tvrdnja tuženika o eventualnoj zabludi u koju bi ovaj bio doveden kakvim postupanje tužitelja, u situaciji nepostojanja čak i po kaznenom sudu

utvrđene odgovornosti tuženika – ne može u ovom postupku u smislu čl. 12. ZPP-a biti predmetom razmatranja.

Isto tako, sud prvog stupnja nije u nedostatku izričite suglasnosti stranaka o tome povrijedio načelo neposrednosti dokaza iz čl. 4. ZPP-a te je u obzir prilikom odlučivanja uzeo samo dokaze koji su izvedeni u okviru ovog postupka.

Također, valjano je i obrazloženo vještak financijske struke na primjedbe tuženika u pogledu utvrđivanja beneficiranog radnog staža u okviru vještačkog nalaza na listu 242 i 243 spisa odgovorio kako se ne radi o utvrđivanju takvog staža tužitelju, već samo o utvrđivanju doprinosa za isti staž koji se plaća na sva primanja zaposlenika, pa je time otklonjen i ovaj prigovor tuženika.

Konačno, ukoliko sam tuženik smatra da je uslijed ponašanja tužitelja došlo do gubitka povjerenja, pravilno je utvrđenje suda prvog stupnja o tome da se radi o zakonskom razlogu izvanrednog otkaza iz čl. 114. ZOR 95, dok tuženik u takvoj situaciji nije dokazao nastup zakonskih okolnosti iz redoviti otkaz ugovora o radu iz čl. 113. ZOR 95.

Međutim, pri tome svakako valja imati u vidu zakonske odredbe o zastari tražbine tužitelja, pa je istaknuti prigovor tuženika valjalo u tom smislu ispitati, pri čemu je ovaj sud isti utvrdio kao djelomično osnovan.

Prema odredbi čl. 232. st. 2. Zakona o radu (Narodne Novine br. 93/14), koji je općenito zastarni rok za potraživanja iz radnog odnosa u svome čl. 139. produljio sa dotadašnjih tri na pet godina, odredbe tog zakona o zastari potraživanja neće se primjenjivati na potraživanja iz radnog odnosa radnika, kojima je rok zastare od tri godine istekao prije stupanja na snagu tog zakona.

Stoga nije u pravu tuženik kada prigovora zastaru zahtjevima za utvrđenje nedopuštenosti otkaza, isplatu plaće, naknade za prijevoz i naknade za školarinu. Ovo stoga što je tužitelj ove zahtjeve istakao već u tužbi, te je tako zahtjev za zaštitu prava iz radnog odnosa u pogledu utvrđenja nedopuštenosti odluke o otkazu pravovremen temeljem čl. 133. ZOR 95, budući da je tužitelj zahtjev za zaštitu prava izjavio 09. travnja 2009. nakon predmetne odluke od 01. travnja 2009., a nakon odluke o tom zahtjevu od 24. travnja 2009. koja mu je uručena 28. travnja 2009. tužitelj je ustao tužbom 08. svibnja 2009. što znači da je u oba slučaja održao zakonom propisani rok od petnaest dana za zaštitu svojih prava. Jednako tako, tužitelj je već u tužbi istakao zahtjeve za isplatu naknade plaće u razdoblju od 01. prosinca 2008. pa do ponovnog stupnja na rad (što i po utvrđenju ovog suda svakako obuhvaća i razdoblje do travnja 2010. i stupanja u novi radni odnos), zatim za naknadu za prijevoz u razdoblju od ožujka 2008. do travnja 2009., kao i za naknadu troškova školarine, čime je svakako održao trogodišnji zastarni rok i za ove zahtjeve.

Stoga je u tome dijelu temeljem čl. 368. st. 1. ZPP-a – budući da je sud prvog stupnja pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje te je primijenio materijalno pravo – pobijanu odluku valjalo potvrditi i odbiti žalbu tužitelja.

No, u pravu je tuženik kada prigovara zastaru i tražbini za naknadu štete. Ovo stoga što je tužitelj ovu tražbinu doista prvi puta istaknuo tek u svome podnesku od 04. lipnja 2014., u kojem ističe kako je primljen u novi radni odnos s danom 23. travnja 2010. i dostavlja o

tome radnu knjižicu u preslici, pa traži umjesto isplate plaće za razdoblje nakon toga – naknadu štete od 63.616,65 kn. Dakle, od časa zasnivanja novog radnog odnosa 23. travnja 2010. (kada je tužitelj već morao utužiti ovu tražbinu) pa do utuženja iste tražbine u lipnju 2014. svakako je već istekao do tada propisani zastarni rok od tri godine, a čitav je trogodišnji zastarni rok istekao prije stupnja na snagu Zakona o radu (Narodne Novine 93/14) u smislu čl. 232. st. 2. istog na dan 07. kolovoza 2014., pa je stoga ova tražbina tužitelja u cijelosti zastarjela. Dakle, u tom smislu valjalo je temeljem čl. 373. toč. 3. ZPP-a preinačiti pobijanu presudu u dijelu toč. II te odbiti zahtjev tužitelja u cijelosti i za dosuđenih 32.339,85 kn.

Kako je tužitelj nakon djelomičnog preinačenja prvostupanjske odluke uspio sa 75% zahtjeva, to je valjalo u smislu odredbe čl. 166. a vezano uz čl. 154. ZPP-a preinačiti i odluku o parničnom trošku. U prvostupanjskom postupku tužitelju je od dosuđenih 21.875,00 kn parničnog troška (bez vještačenja) valjalo dosuditi 16.406,25 kn uvećano za vještačenje 17.906,25, a u drugostupanjskom je postupku tuženik žalbom osporio dio od 203.157,45 kn a uspio za 32.339,85 kn ili za 16% pa mu za sastav žalbe od 3.125,00 kn pripada dio od 500,00 kn (dok trošak pristojbi nije dokazan), što znači da konačno tužitelju pripada parnični trošak od 17.406,25. Kako je tužitelju u presudi prvog stupnja dosuđeno 23.375,00 kn parničnog troška, valjalo je preinačiti odluku o trošku za razliku od 5.968,75 kn a potvrditi za 17.406,25 kn, te je stoga odlučeno kao u izreci.

Trošak sastava odgovora na žalbu tužitelja nije bio potreban za vođenje postupka, pa je isti zahtjev tužitelja odbijen.

U Zagrebu 18. listopada 2016.

Predsjednik vijeća:
Karmen Strmoli Jelavić, v.r.

Za točnost i pravku - ovlaštteni službenik:
Marija Roginek